

Родина Роялів. Розколоте королівство. Книга 5

КУПИТИ

Про книгу

Запальний та чарівний Істон Роял завжди жив на повну. Його життя було грою без правил, де перемога здавалася гарантованою. Але коли трагедія руйнує зовні ідеальний світ Роялів, впевненість і легковажність Істона більше не можуть його врятувати. Серед хаосу, що панує довкола, хлопець мусить прийняти наслідки власних помилок та вперше взяти на себе відповідальність за рідних і кохану. Та чи зможе він витримати цей тягар, чи знову зламається?

Розділ перший

Істон

Усі кричать.

Якби я не був у шоку — не кажучи вже про те, що п'яний як чіп, — може, і зміг би розрізнити викрики, пов'язати їх із певними голосами, розібрати в'їдливі слова та злісні звинувачення, що їх кидають навколо.

Але прямо зараз усе звучить як одна нескінченна звукова хвиля. Симфонія злості, хвилювання і страху.

— ..провина твого сина!

— Чорта з два!

— ...висунути звинувачення...

— Істоне.

Ховаю обличчя в руки і тру очі своїми мозолистими долонями.

— ...взагалі тут?.. Мали вивести тебе в кайданах, сучий ти сину... знущання...

— ...би подивитися, як намагаєшся... не боюся тебе, Каллуме Рояле. Я окружний прокурор...

— Помічник окружного прокурора.

— Істоне.

Мої очі пересохлі та сверблять. Упевнений, що ще й кров'ю налиті. Вони завжди такі, коли я в хлам.

— Істоне.

Щось ударяє мене у плече, й один голос пробивається крізь інші. Різко підводжу голову та бачу, як моя зведена сестра дуже занепокоєно мене розглядає.

— Ти вже три години сидиш непорушно. Поговори зі мною, — м'яко благає Елла. — Дай знати, що ти окей.

Окей? Як я можу бути окей? Подивіться, що відбувається, бляха-муха. Ми у приватній кімнаті очікування міської лікарні Бейв'ю — Роялам не потрібно чекати з рештою смертних у справжньому відділенні невідкладної допомоги. Ми скрізь отримуємо особливе ставлення, навіть у лікарні. Коли

минулого року мого старшого брата Ріда штрикнули ножом, його повезли в операційну так, ніби перед ними був сам президент, і без вагань забрали чергу на операційний стіл у когось, хто потребував цього більше. Але ім'я Каллума Рояла важливе в цьому штаті. Та що там, у країні. Усі знають мого батька. Усі його бояться.

—...кримінальні звинувачення проти твого сина...

— Твоя, блядь, донька відповідальна за...

— Істоне, — знову просить вона.

Не зважаю на неї. Зараз її для мене не існує. Нікого з них. Елли. Тата. Джона Аякше. Навіть мого молодшого брата Соєра, якому щойно дозволили долучитися до нас після того, як наклали кілька швів на скроню. Серйозна ДТП, а Соєр відбувся подряпиною.

Тоді як його брат-близнюк...

Що?

Якби ж я, бляха, знав. Ми, відколи приїхали в лікарню, ще не отримували звітів про стан Себастіана. Його закривавлене понівечене тіло відвезли на каталці, а його сім'ю запроторили в цю кімнату чекати новин про те, живий він чи мертвий.

— Якщо мій син не виживе, твоя донька поплатиться за це.

— Ти хоч упевнений, що він твій син?

— Ти сраний козел!

— Що? Мені здається, усім твоїм хлопцям не завадить зробити тести ДНК. Може, прямо зараз? Ми й так у лі-карні. Буде не дуже складно взяти кров і підтвердити, хто із хлопців Роял — а хто — О'Галлоранівське поріддя...

— Тату! ЗАТКНИСЯ!

Розлючений голос Гартлі пронизує мене, як ніж. Інші, може, зараз для мене й не існують, але не вона. Вона три години сидить у кутку кімнати. Теж не промовила і слова. До цієї миті. Тепер вона звелася на ноги, її сірі очі палають люття, а голос високий і сповнений звинувачення, коли кидається на свого тата.

Взагалі не розумію, навіщо тут Джон Аякше. Він терпіти не може свою доньку. Вислав Гартлі до школи-інтернату. Не пустив її жити в будинок, коли вона повернулася в Бейв'ю. Горланів на неї сьогодні ввечері, сказав,

що вона більше не частина його сім'ї, та погрожував вислати її молодшу сестру.

Але коли швидка забрала Гартлі, близнюків і їхню дівчину, містер Аякше першим рвонув у лікарню. Може, хотів переконатися, що Гартлі нікому не розповість про те, який він шмат лайна.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ